

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT 15

*Haikaileva
sydän*

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGMONT

Haikaileva sydän

Ellinor Rafaelsen

Haikaileva sydän

Huippuvuorten yöt 15

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Salla Korpela

Saga Egmont

Haikaileva sydän – Huippuvuorten yöt 15

Suomentanut: Saga Egmont

Editoinut: Salla Korpela

Alkuteos: *Hjerter i utakt*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Copyright © 2016, 2026 Ellinor Rafaelsen ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727283616

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGVIK	NUORI NAINEN TROMSSASTA
FREDRIK HANKE	ANSAPYYTÄJÄ, NAIMISSA TORAN KANSSA
OTTAR LYNGVIK	TORAN ISÄ
OLEANNA LYNGVIK	TORAN ÄITIPUOLI
BENEDIKTE LIND	TORAN YSTÄVÄ
MATTIAS LIND	NAIMISSA BENEDIKTEN KANSSA
EMMA HANKE	FREDRIKIN ÄITI

EDELLINEN KIRJA PÄÄTTYI NÄIN:

– Fredrik! Tora huusi kauhuissaan. – Pysähdy, Fredrik! Meidän on pysähdyttävä, minulta meni vesi!

Fredrik ei tiennyt, mitä se tarkoitti. Hän ei tiennyt, kuinka lähellä uuden elämän tulo tähän kylmään maailmaan oli lapsiveden mentyä, mutta Tora tiesi.

– Fredrik, en halua kuolla! En halua, että vauva kuolee. Ole kiltti, auta meitä!

Toran kauhistunut huuto kantoi tuulen ja myrskyn hurjan huminan läpi.

– Fredrik, en halua tulla hulluksi...

– Et ole tulossa hulluksi. Mikä saa sinut ajattelemaan sellaista? Fredrik tuijotti lumeen tietäen, etteivät he ehtisi millekään pyyntiasemalle, saati Longyearbyeniin, ennen kuin vauva syntyisi. Hän tiesi, ettei heillä ollut mitään mahdollisuuksia luonnonvoimia vastaan.

– Hän... Hilmar Nøisin vaimo... tuli hulluksi synnytyksen jälkeen... En halua...

– Tora, älä puhu tuollaisia. Nyt Fredrik itki.
– Fredrik, sinun täytyy... sinun täytyy...
– Mitä? Nyt Fredrik huusi koirille käskyn pysähtyä, mutta kaikki voimat tuntuivat olevan heitä vastaan, sillä sen enempää Jumala kuin koiratkaan eivät kuunnelleet hänen rukouksiaan. Koirat syöksyivät eteenpäin, ja Toran tuskanhuudot kaikuivat ka-peassa laaksossa.

– Fredrik, ota poronnahat pois, riisu vaatteeni. Lapsi... se painaa niin kovaa. Pidä huoli lapsesta, jos tulen hulluksi... jos kuolen... Toran ääni vaimeni, se katosi tuuleen, joka tuntui ulvo-van samaan aikaan kaikista suunnista.

Kuolleet ansapyytäjät ulvovat, Fredrik ajatteli synkkänä. Ovatko he tulossa hakemaan vaimoani ja lastani? Hyvä jumala, mitä minä mietin, hän ajatteli kauhuissaan. Nyt *minä* taidan olla menettämässä järkeni.

Hän yritti vielä kerran pysäyttää koirat, jotta voisi tehdä niin kuin Tora oli pyytänyt. Hän ymmärsi, ettei heillä ollut muuta vaihtoehtoa. Lapsen oli päästävä ulos. Jos ei, Tora kuolisi, ja hän saattaisi kuolla joka tapauksessa. Mutta jos piti valita, hän yrittäisi pelastaa Toran...

1

Huippuvuoret, 1929

Fredrik ei ymmärtänyt, mikä koiriin meni. Yleensä ne tottelivat hänen jokaista käskyään. Nyt ne tempoivat eteenpäin kuin hänen äänensä ei vaikuttaisi niihin eivätkä ne kuulisi häntä. Kelkasta, poronnahkojen seasta ja ulvovan tuulen läpi, kuului yhä voimakkaampana Toran tuskainen huuto.

Sitten Fredrik huomasi sen. Lumessa aivan heidän edessään kohosi tumma varjo. Ensin hän näki vain jotakin harmaata, joka hävisi näkyvistä ja tuli taas esiin sen myötä, kuinka kovasti pyrytti. Sen täytyi olla suuri lohkare.

Koirat näyttivät suuntaavan suoraan kohti kiveä. Fredrik yritti jälleen pysäyttää niitä, ja nyt hän huomasi niiden hidastavan. Käskyhuuto oli tavoittanut ne, ja kohta koirajoukko pysähtyi.

Silloin hän tajusi, että tiheästä pyrystä esiin kohoava tumma varjo ei ollutkaan lohkare, vaan maja! Pieni, tuulen tuivertama, alkeellinen maja, jonka toinen kylki oli puoliksi lumen peitossa ja

toinen täysin lumeton. Kuluneeseen harmaaseen lankunpalaseen, joka näytti roikkuneen vuosikymmeniä matalan oven yläpuolella, oli kaiverrettu: *Bamsebo*.

Bamsebo! He olivat saapuneet hylätylle majalle, jonka Fredrik tiesi olevan Nöisin ja Bjørnnesin sekä useiden alueella riistaa pyytävien miesten käytössä, kun he tarvitsivat majapaikkaa tai suojaa säältä.

Bamsebo! Hän tiesi tarkalleen, missä maja sijaitsi. Jos he keran seisoivat nyt sen edessä, he olivat aivan poissa reitiltä. Täysin eksyksissä. Mutta sillä ei ollut väliä. Fredrik ei ollut pettynyt eikä peloissaan, että oli eksynyt niin pahasti. Kaiken muun syrjäytti helpotus siitä, että hän näki neljä seinää ja katon, jotka suojaisivat heitä myrskyltä. Viimeisen sadan metrin aikana Fredrikin miltei lamaannuttanut pelko tuntui nyt valuvan pois.

– Olemme pelastuneet, Tora, Fredrik huusi kävellessään majalle ja potkaistessaan oven rajusti auki. Sitten hän ryntäsi takaisin reelle, riisui poronnahat ja nosti Toran syliinsä. Tora makasi velttona ja hengitti raskaasti. Hän ei enää huutanut.

– Tora, Fredrikin ääni vapisi. – Tora, oletko kunnossa?

– Olen... En... Voi miten kovasti minua painaa!

Fredrik laski Toran majan ainoalle punkalle. Se oli kuitenkin niin kapea, että hän pelkäsi Toran putoavan siitä lattialle, jos tämä synnyttäisi siinä. Lattia taas koostui pelkistä irtonaisista lankuista, jotka olivat suoraan jäisen maan päällä.

– Minä haen poronnahat, Fredrik huusi ja juoksi taas ulos. Hetkeä myöhemmin hän palasi käsivarrellaan jäykkä taljoja, jotka hän laski lattialle, ja laski sitten Toran niiden päälle.

– Nyt sinun on kerrottava minulle, mitä minun pitää tehdä. Fredrikin ääni vapisi niin, että hän pystyi tuskin puhumaan.

– Riisu vaatteet...

– Täällä on kylmä.
– Riisu vaatteet... alaosasta. Ja ota esiin veitsi.
– Veitsi... Tora... Fredrik melkein pyörtyi. – En voi... En voi leikata sinua. Etkö voi ponnistaa lasta ulos? Keisarinleikkaus... se on vakava asia...

– Et sinä... Tora huokaili äänekkäästi. – Et sinä minua leikkaa! Voi... Hän ulvoi taas äänekkäästi ja ponnisti niin kovaa, että hänen kasvonsa muuttuivat tummanpunaisiksi. – Napanuora... kun lapsi on syntynyt... polta veitsi... steriloi... Uusi tuskanhuuto katkaisi kohta Toran puheet.

– Niin, tietenkin. Fredrik alkoi riisua Toralta vaatteita, ja hänen kätensä tärisivät niin, että hänen oli vaikea avata nappeja.

– Pidä kiirettä, Fredrik. Ole kiltti, pidä kiirettä.

– Kyllä... Fredrik näki, kuinka hiki valui Toran otsalta, ja otti tältä myssyn pois. Hiukset olivat liimautuneet päätä myöten. – Koeta kestää, Tora. Älä jätä minua. Älä...

– Ole hiljaa! Tartu vauvan päähän, kun se näkyy, Tora huusi ja levitti jalkansa, jotta lapsi pääsisi ulos.

Fredrik kohtasi Toran vihreät silmät ja näki niissä sekoituksen pelkoa, raivoa ja lannistumatonta taistelutahtoa. Hän tunsu hetkellisesti jotain helpotuksen kaltaista. Tora oli vahva, ja se, että hän huusi puoliksi vihaisena, merkitsi vain, ettei nainen aikonut luovuttaa ja jättää häntä! Tora selviäisi. *He* selviäisivät.

Seuraavassa hetkessä Fredrik sai muuta ajateltavaa. Tora huokaili, huusi ja ponnisti niin rajusti, että Fredrik arveli naisen pään räjähtävän. Silloin hän näki muutaman mustan hiustupsun ilmeistyvän vaimonsa reisien väliin.

Seuraavat tunnit jäisivät ikuisesti Toran ja Fredrikin mieleen heidän elämänsä pahimpina, upeimpina ja onnellisimpina. Pahim-

KAIPUU ARKTISEN LUONNON KESKELLE

Toran ja Fredrikin lapsi syntyy, ja Huippuvuorten armottomat olosuhteet pakottavat perheen mantereelle. Molemmat jäävät kaipaamaan pohjoisen kauneutta, mutta Tora sopeutuu uuteen ympäristöön ja iloitsee tyttärensä kasvusta. Uusi elämä menee kuitenkin sekaisin, kun Toran korviin kantautuu huolestuttavia uutisia.

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevasta historiallisesta Huippuvuorten yöt -sarjasta. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta Huippuvuorten revontulien loisteeseen.